

ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจกับความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง

ณัฐพงษ์ ฉ่ำศิริ¹ พัทณี ประสิทธิธัญกิจ²

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจและความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจกับความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจ และแบบสอบถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง การวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าสถิติ t-test วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และหาค่าความสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation)

ผลการวิจัย พบว่า (1) นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีความรู้ความเข้าใจ ภาพรวมอยู่ในระดับดี (2) นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีความสัมพันธ์ทางสังคมต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (3) นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจและความสัมพันธ์ทางสังคม ต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (4) นักเรียนที่มีระดับชั้นที่กำลังศึกษาต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจและความสัมพันธ์ทางสังคมต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ (5) ความรู้ความเข้าใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสัมพันธ์ทางสังคมต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: ความสัมพันธ์ทางสังคม; เด็กที่มีความต้องการพิเศษ; โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประเภทบทความ: บทความวิจัย

การอ้างอิง:

ณัฐพงษ์ ฉ่ำศิริ และพัชนี ประสิทธิธัญกิจ. (2564). ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจกับความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง. *วารสารดุสิตบัณฑิตทางสังคมศาสตร์*, 11(1), 107-117.

^{1,2}โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

2086 ถนนรามคำแหง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240, ประเทศไทย

อีเมล: nut-ta-pong007@hotmail.com

Relationship between Understandings and Social Interactions Toward Children with Special Needs in an Inclusive Education at the Demonstration School of Ramkhamhaeng University

Nuttapong Chumsili¹ Patchanee Prasititanyakit²

Abstract

This research article aimed to study and compare the understandings and social interactions toward children with special needs in an inclusive education at the Demonstration School of Ramkhamhaeng University. The sample group was the junior high school students at the Demonstration School of Ramkhamhaeng University. The research instruments were the social interactions toward children with special needs in an inclusive education at the Demonstration School of Ramkhamhaeng University. The data were analyzed to find the percentage, mean, standard deviation, t-test, one-way ANOVA, and Pearson's Product Moment Correlation.

Findings are as follows: (1) The junior high school students at the Demonstration School of Ramkhamhaeng University had an overall understanding at a good level. (2) The junior high school student at the Demonstration School of Ramkhamhaeng University had the overall social interactions toward children with special needs in an inclusive education at the average level. (3) The students with different gender had the understanding and social interactions toward children with special needs in an inclusive education at the Demonstration School of Ramkhamhaeng University differently as statistical significance level at 0.05. (4). The students with different classes had the understanding and social interactions toward children with special needs in an inclusive education at the Demonstration School of Ramkhamhaeng University differently with no statistical significance level at 0.05., and (5) The understanding was determined to be positively correlated with social interactions toward children with special needs in an inclusive education at the Demonstration School of Ramkhamhaeng University as statistical significance level at 0.05.

Keywords: Social Interactions; Special Needs; The demonstration School of Ramkhamhaeng University

Type of Article: Research Article

Cite this article as:

Chumsili, N., & Prasititanyakit, P. (2021). Relationship between understandings and social interactions toward children with special needs in an inclusive education at the Demonstration School of Ramkhamhaeng University. *Ph.D. in Social Sciences Journal*, 11(1), 107-117.

^{1,2} The Demonstration School of Ramkhamhaeng University, Faculty of Education, Ramkhamhaeng University
2086 Ramkhamhaeng Road, Haumark, Bangkok 10240, Thailand
E-mail: nut-ta-pong007@hotmail.com

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาศักยภาพและความสามารถด้านต่างๆ ของคนทุกช่วงวัยเข้าสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ (learning society) เพื่อให้ทุกคนมีสิทธิและความเสมอภาคในการเรียนรู้เท่าเทียมกัน ดังที่ Uchuphap (2018) กล่าวสอดคล้องกันว่า การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานจำเป็นต้องให้สิทธิและโอกาสเสมอภาคกันโดยคำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคล รวมทั้งผู้บกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม หรือบุคคลที่มีความต้องการพิเศษ

อย่างไรก็ตามการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ หรือ การจัดการศึกษาเรียนร่วม (Inclusive Education: IE) เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนได้เรียนร่วมกันทั้งผู้เรียนปกติ ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ สอดคล้องกับแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2560-2564) ได้กำหนดยุทธศาสตร์เพื่อส่งเสริมสนับสนุน พัฒนาศักยภาพคนพิการให้มีความเข้มแข็ง (Empowerment) และมีคุณภาพชีวิตที่ดีอย่างยั่งยืน ซึ่งเป็นไปตามยุทธศาสตร์ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579) โดยเฉพาะยุทธศาสตร์ที่ 4 เน้นการสร้างโอกาสและการเท่าเทียมทางการศึกษาเพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา (Office of the Education Council Secretariat Ministry of Education, 2019)

จะเห็นได้ว่าการจัดการศึกษาในปัจจุบันมุ่งเน้นให้ทุกเพศทุกวัย ทุกกลุ่มคนจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาและเรียนร่วมกัน โรงเรียนสาธิตซึ่งเป็นหน่วยงานที่ปฏิบัติหน้าที่ในการฝึกปฏิบัติทดลอง ค้นคว้าศาสตร์ทางการศึกษา ทั้งด้านทฤษฎีและการพัฒนานวัตกรรมวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนในประเทศไทย ขณะเดียวกันก็ต้องพัฒนาเยาวชนไทยให้เป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ รู้ทัน รู้นำโลก มีความเชี่ยวชาญ ในศาสตร์ที่ตนเองศึกษา

(Pukiet, 2005) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้ความสำคัญกับการพัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม เนื่องจากเด็กกลุ่มนี้อาจไม่เป็นที่ยอมรับทางสังคมจากเพื่อนร่วมชั้นเรียนปกติ ซึ่งเป็นปัญหาหลักของโรงเรียนที่จะส่งผลต่อสุขภาพจิตและพฤติกรรมการแสดงออกของผู้เรียน จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องได้รับการส่งเสริมทักษะต่างๆ เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เป็นไปในทางที่ดี

จากการที่ได้ศึกษาและพิจารณาการจัดการศึกษาเรียนร่วมของกลุ่มเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ผู้วิจัยในฐานะเป็นผู้ปฏิบัติการในโครงการพัฒนาศักยภาพเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหงซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาที่มุ่งมั่นพัฒนาผู้เรียนให้เป็นเลิศทางวิชาการ และมีความเชื่อว่าถ้าได้ศึกษาพฤติกรรม ความพร้อมของเด็กในด้านต่างๆ อาทิเช่น สัมพันธภาพระหว่างครูและเพื่อน รวมถึงการเข้าร่วมกิจกรรม เป็นต้น ย่อมส่งผลดีต่อการพัฒนาเด็กในอนาคต จึงสนใจศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจกับความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน และการพัฒนาศักยภาพนักเรียนให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลที่ดีต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจและความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจและความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตาม เพศ และระดับชั้น
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความ

เข้าใจกับความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจกับความสัมพันธ์ทางสังคมของเด็กปกติ ที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง

2. ผลจากการวิจัยนำไปใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนจัดการศึกษาเรียนร่วมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ กับเด็กปกติ ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหงอย่างมีประสิทธิภาพ ต่อไป

3. ผลจากการวิจัยใช้เป็นข้อมูลในการเรียนการสอนวิชา การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษต่อไป

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของความรู้ Suanphleng (2009) กล่าวว่า ความรู้เป็นสารสนเทศที่ผ่านกระบวนการคิด ค้นคว้า ประสบการณ์ รวมทั้งความสามารถเชิงปฏิบัติ ทักษะที่สามารถสื่อสารและนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการทำงาน ขณะที่ Phakdiwathanakun and Panichkul (2003) กล่าวว่าสอดคล้องว่า ความรู้คือ สารสนเทศที่สามารถนำไปใช้ในการแก้ปัญหา โดยอาศัยประสบการณ์ในการเรียนรู้ เกี่ยวกับการเลือกสารสนเทศมาใช้ในการแก้ปัญหาและผลที่ได้รับ และ Khieo (2007) กล่าวว่า ความรู้เกิดจากการค้นคว้าองค์ความรู้แต่ละเรื่อง หรือการเรียนรู้จากการปฏิบัติจนเกิดทักษะ ความสามารถในด้านต่างๆ

ความหมายของความเข้าใจ Jaidee (1999) กล่าวสรุปเกี่ยวกับความเข้าใจว่า เป็นการจับใจความหรือ

สื่อความหมายจากภาษาใดภาษาหนึ่งเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน รวมถึงการตีความหมายต่างๆ เพื่อให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ส่วน Ebsuksiri (2016) กล่าวว่าสรุปว่า ความเข้าใจเป็นส่วนหนึ่งของการรับรู้โดยสัมผัสกับสิ่งเร้า แล้วใช้ประสบการณ์เดิมในการแปลความหมายของสิ่งที่สัมผัส และสามารถจัดหมวดหมู่ได้ ขณะที่ Upapai (2013) กล่าวว่าสนับสนุนว่า ความแตกต่างของบุคคลแต่ละช่วงวัยและสติปัญญาที่แตกต่างกันทำให้นักเรียนเกิดความรู้อย่างเข้าใจที่แตกต่างกันส่งผลให้พฤติกรรมการแสดงออกมีความแตกต่างกันเป็นไปตามทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวคิดความรู้ความเข้าใจ (cognitive theories of learning)

ความสัมพันธ์ทางสังคม ความสัมพันธ์ทางสังคมของกลุ่มเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มีนักวิชาการได้เสนอแนวคิดไว้ ดังนี้

Limtasiri (1999) กล่าวว่าสรุปว่า นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษที่ได้เรียนร่วมกับกลุ่มปกติ มีโอกาสปรับตัวให้เข้ากับสังคมปกติได้ดีขึ้น มีเพื่อนเพิ่มมากขึ้น และมีสังคมที่กว้างขึ้น ขณะที่ McGregor and Vogelberg (1998) กล่าวว่าสอดคล้องกันว่า นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเมื่อได้อยู่ร่วมกับเพื่อนในสังคมปกติย่อมมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม รวมถึงมีพัฒนาการตามวัยและความสามารถในการสื่อสารเป็นอย่างดี ขณะที่นักเรียนที่ได้รับการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมมีเครือข่ายในการเรียนที่เข้มแข็งกว่าการเรียนแบบแยกเป็นสัดส่วน ขณะที่ Warnset (2009) กล่าวว่าสรุปว่า การสร้างสัมพันธ์ภาพทางสังคม เป็นการแสดงออกถึงพฤติกรรมอารมณ์ และความรู้สึกต่อการปฏิบัติตนเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อน และ Jainapa (2013) กล่าวว่า ความสัมพันธ์ทางสังคม เป็นความสามารถของการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในสังคม รวมถึงการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและกลุ่มเพื่อนได้อย่างมีความสุข

การจัดการเรียนร่วม Chuensuan (2009) กล่าวว่าสรุปว่า การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการ

พิเศษ และเด็กปกติ แบ่งออกเป็นด้านต่างๆ ดังนี้

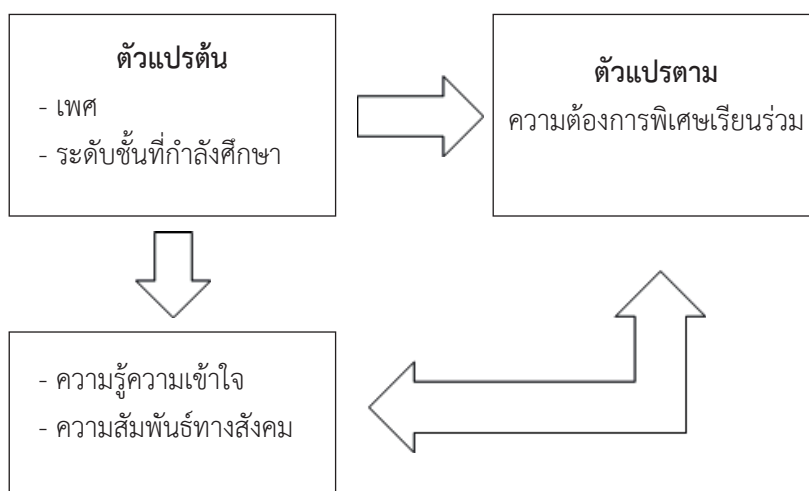
1. ด้านการเรียน เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้มีโอกาสเรียนในโรงเรียนปกติโดยไม่มีข้อยกเว้น โดยได้รับการฝึกปฏิบัติและเกิดทักษะในด้านต่างๆ อย่างครอบคลุมพัฒนาการทั้ง 4 ด้าน และมากกว่าที่เรียนร่วมกับเด็กพิเศษด้วยกัน

2. ด้านสังคมเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้มีโอกาสปรับตัวให้เข้ากับสังคมปกติดีขึ้น มีเพื่อนเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งผู้ปกครองเด็กปกติมีความเข้าใจและยอมรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เป็นผลให้ไม่เกิดความเหลื่อมล้ำระหว่างสังคม

3. ด้านเจตคติ เด็กปกติจะมีความคุ้นเคย และเข้าใจเด็กที่มีความต้องการพิเศษมากขึ้น เด็กปกติได้เรียนรู้ถึงความต้องการความช่วยเหลือของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เป็นผลให้เด็กปกติมีเจตคติที่ดีต่อเด็กพิเศษ

ขณะที่ Lewis And Doorlag (1982) กล่าวสรุปว่าการเรียนร่วมเด็กพิเศษทำให้เด็กได้มีโอกาสอยู่กับกลุ่มเพื่อน ไม่ถูกแยกตัวออกจากกิจกรรมปกติของโรงเรียน ส่วนเด็กปกติได้รู้จักเด็กที่แตกต่างไปจากตน และเรียนรู้ที่จะยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) ประชากรและตัวอย่าง คือ นักเรียนปกติระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ

อย่างมีสัดส่วน (proportional stratified random sampling) โดยกำหนดตัวอย่างจำแนกตามระดับชั้นที่กำลังศึกษาจากตาราง Krejcie and Morgan (1970) ซึ่งกำหนดขนาดของตัวอย่าง 284 คน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจกับความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบสำรวจรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ จำนวน 15 ข้อ มีเกณฑ์การให้คะแนน แต่ละข้อ คือ ตอบถูก ให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบ ให้ 0 คะแนน ใช้การประเมินแบบอิงกลุ่มโดยใช้วิธีการของ Dewey B. Stuit เพื่อเลือกระดับความสามารถของกลุ่ม แล้วกำหนดคะแนนเริ่มต้นของเกรด A โดยค่าเฉลี่ย (mean) เป็นค่ากลางของกลุ่ม ซึ่งขั้นต่ำของเกรด A คือ $\text{mean} + Z(\text{SD})$ เมื่อ Z คือ คะแนนมาตรฐาน, SD คือ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในกรณีที่ใช้ระบบ 5 เกรด ในระดับต่อไปก็ห่างจากเกรด A หนึ่งเท่าของค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังนั้นเกรดขั้นต่ำของ B คือ $A - \text{sd}$ เกรดขั้นต่ำของ C คือ $B - \text{sd}$ และเกรดขั้นต่ำของ D คือ $C - \text{SD}$

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง แบบสอบถามมีลักษณะคำตอบเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด จำนวน 15 ข้อ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีวิธีดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและวิธีการสร้างแบบสอบถาม เพื่อกำหนดนิยามศัพท์เฉพาะ วัตถุประสงค์ของการวิจัย รวมถึงทราบแนวทางและขอบเขตในการสร้างแบบสอบถาม

2. ศึกษาหลักเกณฑ์ และวิธีการสร้างแบบสอบถามจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาปรับให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยสร้างข้อคำถามของแบบสอบถามและมาตรวัด รวมทั้งเกณฑ์การให้คะแนนของคำถามแต่ละข้อ

3. นำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ (Item Objective Congruence index—IOC) ได้ค่า IOC ของข้อคำถามระหว่าง 0.6-1.0 ซึ่งแบบสอบถามความรู้ความเข้าใจมีค่า IOC = 0.92 และแบบสอบถามความสัมพันธ์ทางสังคมมีค่า IOC = 0.87

4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขไปทดลองใช้ (Try - out) กับนักเรียนปกติระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่ไม่ใช่ตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อนำมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ของ Saiyot (1996) ด้านความรู้ความเข้าใจได้ค่าความเชื่อมั่น = 0.92 และความสัมพันธ์ทางสังคมได้ค่าความเชื่อมั่น = 0.87

5. ผู้วิจัยดำเนินการแจกและเก็บแบบสอบถามกับนักเรียนที่เป็นตัวอย่าง จำนวน 285 ฉบับ ซึ่งได้รับคืนกลับมาเป็นฉบับสมบูรณ์ครบทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 100

6. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางด้านสังคมศาสตร์ ดังนี้

6.1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้วยค่าความถี่ (Frequency) และร้อยละ (percentage)

6.2 วิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิต

มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยหาค่าเฉลี่ย (mean) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)

6.3 วิเคราะห์ระดับความสัมพันธ์ทางสังคม ที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยหาค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)

6.4 วิเคราะห์เปรียบเทียบความรู้ความ เข้าใจและความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อเด็กที่มีความ ต้องการพิเศษเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย รามคำแหง จำแนกตามเพศ และระดับชั้น ใช้ (t-test) ทดสอบความแตกต่างของตัวแปรที่แบ่งเป็น 2 กลุ่ม และใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ทดสอบความแตกต่างของตัวแปร ที่แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มขึ้นไป หากพบความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญจะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe' method)

6.5 วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ความเข้าใจกับความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อเด็กที่มี ความต้องการพิเศษเรียนร่วมของนักเรียนในโรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ใช้ค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

ผลการวิจัย

1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ใน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีความรู้ความ เข้าใจต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม ใน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ภาพรวมอยู่ใน ระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มี 2 ข้อที่อยู่ใน ระดับพอใช้และปานกลาง เรียงตามลำดับ คือ เด็กที่มี ความต้องการพิเศษเรียนร่วม หมายถึง เด็กที่บกพร่อง ทางสติปัญญา และเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่มีญาติ พี่น้องเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มีโอกาสเป็นเด็ก ที่มีความต้องการพิเศษ นอกนั้นอยู่ในระดับดีมาก

2. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นใน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีความสัมพันธ์ ทางสังคมต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมภาพ รวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.04$) เมื่อพิจารณา เป็นรายข้อพบว่า มีสัมพันธ์ทางสังคม ไม่ดี คือ นักเรียน มักเลือกที่จะอยู่กลุ่มเดียวกับเพื่อนที่เป็นเด็กที่มีความ ต้องการพิเศษเรียนร่วม ($\bar{X} = 4.21$) และนักเรียนรู้สึก ดีใจที่เพื่อนๆ ทุกคนยอมรับ เด็กที่มีความต้องการพิเศษ เรียนร่วมเป็นเพื่อน ($\bar{X} = 3.98$)

3. นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจ และความสัมพันธ์ทางสังคมต่อเด็กที่มีความต้องการ พิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. นักเรียนที่มีระดับชั้นที่กำลังศึกษาต่างกัน มี ความรู้ความเข้าใจและความสัมพันธ์ทางสังคมต่อเด็ก ที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5. ความรู้ความเข้าใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความสัมพันธ์ทางสังคมต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($r=0.765$)

การอภิปรายผล

1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นใน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีความรู้ ความเข้าใจต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหงภาพรวม อยู่ในระดับดี ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีความพร้อมในการส่งเสริม การเรียนรู้ให้กับเด็กพิเศษแบบเต็มเวลา นอกจากทาง โรงเรียนได้จัดสรรครูการศึกษาพิเศษคอยช่วยเหลือ ครูที่ปรึกษาและประจำวิชาในด้านการสอน และการ ปฏิบัติต่อนักเรียน เป็นผลให้นักเรียนที่มีความต้องการ

พิเศษเรียนร่วมได้รับการดูแลและพัฒนาศักยภาพเทียบเท่ากับเด็กปกติ สอดคล้องกับ Savagapun (2012) กล่าวสรุปว่า การเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนปกติแบบเต็มเวลา ตลอดจนให้ความช่วยเหลือและบริการพิเศษให้กับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มี 2 ข้อที่อยู่ในระดับพอใช้และปานกลาง เรียงตามลำดับ คือ เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม หมายถึง เด็กที่บกพร่องทางสติปัญญา และเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่มีญาติพี่น้องเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มีโอกาสเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษ นอกนั้นอยู่ในระดับดีมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนในชั้นเรียนปกติส่วนใหญ่อาจมีความเข้าใจที่แตกต่างกันเกี่ยวกับลักษณะของเด็กพิเศษ ทั้งนี้เด็กที่มีความต้องการพิเศษจัดอยู่ในกลุ่มที่ไม่อาจพัฒนาความสามารถได้เท่าที่ควร เช่น ความบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญา และอารมณ์ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Namrak (2007) พบว่า เพื่อนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในระดับชั้นเรียนที่มีโครงการเรียนร่วมของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มีความรู้ความเข้าใจว่าเด็กพิเศษคือเด็กที่บกพร่องทางสติปัญญา

2. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีความสัมพันธ์ทางสังคมต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหงภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า พฤติกรรมการแสดงออกของเด็กที่มีความต้องการพิเศษเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นอาจเกิดความสับสน ไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ทางสังคม ลักษณะธรรมชาติของเด็กพิเศษจะสร้างกำแพงมากระหว่างสังคมนอบข้าง มีขอบเขตจำกัดต่อการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนร่วมชั้น เป็นผลให้นักเรียนปกติอาจไม่เข้าใจและเข้าถึงได้ยาก ซึ่งสอดคล้องกับ

Jewpattanakun (2006) พบว่า นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษที่เรียนอยู่ระดับมัธยมศึกษา มีปัญหาทักษะทางสังคม ทั้งด้านการสื่อความหมายและการทำงานร่วมกับบุคคลอื่นซึ่งส่งผลต่อการอยู่ร่วมกันกับนักเรียนปกติ และสอดคล้องกับการศึกษาของ Namrak (2007) พบว่า เพื่อนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในระดับชั้นเรียนที่มีโครงการเรียนร่วมของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มีความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อเด็กออทิสติก อยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีความสัมพันธ์ทางสังคมไม่ดีในเรื่องเกี่ยวกับนักเรียนมักเลือกที่จะอยู่กลุ่มเดียวกับเพื่อนที่เป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม และนักเรียนรู้สึกดีใจที่เพื่อนๆ ทุกคนยอมรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมเป็นเพื่อน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนปกติยังไม่เข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียน นักเรียนปกติที่เรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษควรได้รับการปรับทัศนคติที่เหมาะสม ดังนั้นการจัดโครงการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษนั้น ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องจะต้องมีความเชื่อและศรัทธาในเรื่องของการอยู่ร่วมกันและเท่าเทียมกันของกลุ่มคนในสังคม เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปทิศทางเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Namrak (2007) พบว่า เพื่อนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในระดับชั้นเรียนที่มีโครงการเรียนร่วมของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ไม่ค่อยยอมรับเด็กออทิสติกเข้ากิจกรรมกลุ่ม

3. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีเพศต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจและความสัมพันธ์ทางสังคมต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า อุปนิสัยส่วนตัวของเพศชายและเพศหญิง

ที่แตกต่างกัน ซึ่งเพศหญิงจะมีอุปนิสัยอ่อนโยน และมีความใส่ใจในรายละเอียดต่างๆ ให้ความสำคัญกับบุคคลรอบข้างมากกว่าเพศชาย เป็นผลให้นักเรียนที่มีเพศต่างกันมีความรู้ความเข้าใจและความสัมพันธ์ทางสังคมต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหงแตกต่างกัน สอดคล้องกับแนวคิดของ Limmanrang (2006) กล่าวว่า ภาพพจน์เพศหญิงจะมีความอ่อนโยน ความเข้าใจ การเข้าสังคมมากกว่า ขณะที่เพศชายจะมีความทะเยอทะยาน และความก้าวร้าว จากลักษณะดังกล่าว จึงส่งผลให้เพศหญิงมีความเข้าใจมากกว่าเพศชาย

4. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีระดับชั้นต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจและความสัมพันธ์ทางสังคมต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนที่เป็นตัวอย่างมีอายุใกล้เคียงกัน เป็นวัยเดียวกัน ซึ่งในวัยนี้ เป็น วัยที่ชอบพบปะพูดคุยกับเพื่อนๆ ในวัยเดียวกัน ไม่ค่อยคิดอะไร จากเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีระดับชั้นต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจและความสัมพันธ์ทางสังคมต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Dash (2006) กล่าวว่าสรุปว่า การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียนปกติกับนักเรียนปกติที่มีกลุ่มอายุเดียวกัน ย่อมส่งผลให้เด็กต่างเข้าใจความเหมือนและความไม่เหมือนในการอยู่ร่วมกัน นักเรียนปกติเรียนรู้ที่จะยอมรับการไร้ความบกพร่องในด้านต่างๆ ของเพื่อนซึ่งอาจเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ทำให้การจัดการศึกษาในกลุ่มอายุเดียวกันเป็นไปได้ในทิศทางที่ดี

5. ความรู้ความเข้าใจกับความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีความสัมพันธ์กันทางบวก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ความรู้ความเข้าใจกับความสัมพันธ์ทางสังคมเป็นองค์ประกอบที่เชื่อมโยงกัน กล่าวคือ หากบุคคลมีความรู้ความเข้าใจกับสิ่งใดดี มักจะมีสัมพันธ์ทางสังคมที่ดีต่อสิ่งนั้น เป็นผลให้ความรู้ความเข้าใจกับความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Namrak (2007) พบว่า ความรู้ความเข้าใจกับสัมพันธ์ทางสังคมของเพื่อนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในระดับชั้นเรียนที่มีโครงการเรียนร่วมของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มีความสัมพันธ์กัน

ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในชั้นเรียนปกติยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับศักยภาพและความบกพร่องทางการเรียนรู้ของเด็กพิเศษ ดังนั้น โรงเรียนควรจัดกิจกรรมส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กพิเศษ ให้กับนักเรียนปกติ
2. จากผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนควรสร้างสัมพันธ์ภาพทางสังคมระหว่างนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยจัดกิจกรรมทั้งด้านวิชาการ นันทนาการ กีฬา กิจกรรมเสริมทักษะทางด้านอาชีพ เป็นต้น แต่ละกิจกรรมควรเน้นการมีส่วนร่วมระหว่างนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษและนักเรียนปกติเพื่อสร้างความคุ้นเคย และการปรับตัวให้เข้ากับสังคมปกติได้เป็นอย่างดี

References

- Chuensuan, W. (2009). *Factors affecting perception of learning with special needs in an inclusive education*. Master' thesis of education, Srinakharinwirot University. [In Thai]
- Dash, N. (2006). *Inclusive education for children special with need*. Atlantic.
- Ebsuksiri, A. (2016). *Psychology for teachers*. Chulalongkorn University Press.
- Jaidee, J. (1999). *Alternative: The comprehension of democracy of Kasetsart University students*. Master's thesis of Arts, Kasetsart University. [In Thai]
- Jainapa, W. (2013). *Social skills practice of autistic students through power cards accompanied with simulation situations*. Master' thesis of education, Silpakorn University. [In Thai]
- Jewpattanakun, P. (2006). *Development of social skills training for autistic children*. Doctoral dissertation (education), Srinakharinwirot University. [In Thai]
- Khieo, P. (2007). *Human resources development in organizations*. Sirabutr Printing. [In Thai]
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Education and Psychological Measurement*, 30(3), 607-610.
- Lewis, R. B., & Doorlag, D. H. (1982). *Teaching special students in the mainstream*. Charles E. Merrill.
- Limmanrang, J. (2006). *Adolescent psychology*. Ramkhamhaeng University Press. [In Thai]
- Limtasiri, O. (1999). *Teaching special children*. Ramkhamhaeng University Press. [In Thai]
- McGregor, G., & Vogelsberg, R. T. (1998). *Inclusive schooling practices: Pedagogical and research foundation*. Paul H. Brookes.
- Namrak, P. (2007). *The knowledge, attitude and social relation to autistic children of secondary school students studying in inclusive education classroom of Kasetsart University laboratory school center for educational research and development, Bangkhen Campus*. Master's thesis of Science, Chulalongkorn University. [In Thai]
- Office of the Education Council Secretariat Ministry of Education. (2019). *Monitoring and Evaluation of Integrative Education for Children with Disabilities and Special Needs*. 21 Century. [In Thai]
- Phakdiwatthanakun, K., & Panichkul, P. (2003). *System analysts design*. KTP Com and Consult. [In Thai]
- Pukiet, L. (2005). *Learn like fun find focus*. 1st Academic Demonstration Conference Document. Ramkhamhaeng University Press. [In Thai]
- Uchuphap, P. (2018). *Education and teaching profession*. Chulalongkorn University Press. [In Thai]
- Upapai, N. (2013). *Educational psychology*. Chulalongkorn University Press. [In Thai]

- Saiyot, L. (1996). *Techniques for measuring learning results*. Suwiriyasan. [In Thai]
- Sewokphan, P. (2012). *Inclusive education management: Theory and practice*. Chulalongkorn University Press. [In Thai]
- Suanphleng, P. (2009). *Information technology and Innovation for Knowledge Management*. SE-Education. [In Thai]
- Warnset, S. (2009). *Development of potential of autistic persons using visual learning materials*. Klungnana Vitthaya. [In Thai]